

АЙСЕДОРА МУН

і дуба фєя

(продовження)

— Спочатку я, — інтерплоче зашав тато, сідаючи в крісло. — Айседора уриваю хвилюється перед першим при- домом, тож я дозволив їй подивитися, як ви проведитимете огляд.

— Слушай думка, — підтримав граф Вернакулор. Він нахилив маску на об- личчя і з гучним ласкотом напнув гу- мові рукавички на долоні. — Немає чого боятися. Графе Мун, розтуліть рота, будь ласка. Покласти вам два німаточки огірка на повіки, щоб ви цілком розслабитися?

— Так, будь ласка, — погодився тато. Коли кружальця огірка лежали на зімкнутих повіках, тато розтулив рота. Я уважно спостерігала за тим, як граф

Вернакулор роздівлявся гострі блис- кучі інструменти в лотку. Зрештою взяв крихтіне дзеркальце на паличці й су- нув його татові в рот. Відтак нагово- рив багачко не зрозумілих мені слів, тоді як його асистент записував щось у папку-планшет.

— Чудово, чудово, графе Мун! — ска- зав граф Вернакулор. — Бачу, ви кори- стуетесь зубною ниткою.

— Шкаді! — підтвердив тато.

— Гарно! — мовив граф Вернаку- лор. — Тоді все, що мені залишаєть- ся, — ретельно почистити й відполіру- вати ваші ікла. Щоб ані сліду калюти! Я здивувалася, коли граф Вернакулор узав з лотка якийсь предмет з гострим

* Розглянь картинку. Чи комфортно татові Айседори, як гадаєш?

гачком. Він заходився шкрябати тато- ві зуби. А тато, здетсь, зовсім цим не переймався. Радше навпаки: йому це подобалося! Мені ж таке видовище й звуки, що їх видавав інструмент, бу- ли геть не до вгодби. Шкраб-шкраб-шкраб. Я хотіла затулити вуха рука- ми! Тоді граф Вернакулор узав якусь пасту, електричну штукацію, зажав їх татові до рота і ну водити ними по зубах. Описля з татових повік забра- ли кружальця огірків, йому сказали сісти рівно та сплюнути в невелич- ку ємність. Граф Вернакулор витяг- нув оксамитову хустинку й наостанок ще раз протер татові ікла. Після цього простягнув татові люстерко, щоб той

зміг допомогнутися результатом.

— Ох, як гарно! — похвалив тато. — Як блискучо! Дякую вам, графе Вернакулоре.

Тато скочив з крісла й же- стом запросив присісти мене.

— Твоя черга, Айседоро!

Я з жахом дивилася на крісло. Як ніяк не хотіла туди сісти. Не че- тала, щоб граф Вернакулор порива-вся своїми руками в гумових рукави- чках і гострими інструментами у мене в роті.

— Ну ж бо, — підбадьорював тато. — Це неважко!

— Я не кусатимуся, — закинув граф Вернакулор з-поза ~~стелі татової ікла~~ маски, — обцяю!

— Я... мені... — почала була відмов- лятися. — Я просто...

Але ~~біччю~~ не могла ~~вишукати~~ з себе ані слівечка. І рот, і горло наче ~~хвилювалися~~ страх.

Але ж ноги не заморозило. Я відсту- пила під крісла на один крок, другий, ~~наблизилася~~ до дверей, а тоді ~~промо- гом~~ кинулася геть. Я мчала коридо- ром, забігла у приватний ~~й~~ вискочили крізь хвіліні двері. Захмисна, я стояла на вулиці й ~~всмілю~~ на тата.

— Айседоро! — гукнув він, наздог- навши мене за хвилину. — Що сталося?

— Я не можу, татку. Просто не можу сісти в це крісло!

Тато мав ~~синіх~~ ~~вишукати~~ вигляд, і від цього мені ста- ло ще гірше.

— Мені ~~треба~~ тобі по- трібно трішки більше часу, щоб ~~звичка~~ до стоматоло- гії, — мовив він.

— Можливо, — тихо відповіла я, усвідомлю-ючи, що ~~навічно~~ і ніко- ли не буду готова до цього. ~~Ніколи~~

* Серед виділених на останніх двох сторінках слів познач галочкою лише ті, які називають дії.